

אכילתה "אכילת תרומה דבי נשא". כלומר, תרומת בית אביה. בת כהן שנישאת לישראל הרי זו אינה אוכלת בתרומה, ואולם אם נתאלמנה או נתגרשה וזרע אין לה ממנו, הרי היא חוזרת לאכול בתרומת בית אביה, ופרטי דין זה מתבארים בפרק שלפנינו.

אשתו של כהן אוכלת מן התורה מיד כשנתארסה, ואילו מגזירת חכמים אינה אוכלת אלא לכשתינשא.

עבדו ושפחתו הכנעניים של כהן, וכן בהמתו של כהן אוכלים בתרומה.

בת ישראל שניסת לכהן ויש לה הימנו זרע קיים, אפילו הוא היה זר או פסול, הרי אמו או אם אמו אוכלת בתרומה, אף שבעלה אינו קיים. שנאמר "וכהן כי יקנה, ויליד ביתו — הם יאכלו בלחמו". ודרשו חכמים: הם "יאכילו" בלחמו.

ופרטי דין זה מתבארים בפרק שלפנינו.

ג. נשים הפסולות באכילת תרומה:

כל אשה שנעשית חללה מביאת פסולי כהונה, הרי זו אינה אוכלת לא בתרומת בית אביה, ולא בתרומת בעלה.

ונסתפקו האחרונים האם היא אוכלת בתרומה בשביל בנה מכהן.

התוספות נסתפקו האם "זונה" פסולה מתרומה הואיל והוקשה לחללה [ראה דבריהם בדרך לה א ומד ב]. ודעת כמה ראשונים היא שהזונה פסולה מן התרומה.

פרק אלמנה לכהן גדול

הקדמה:

אלו הן הנשים הפסולות להנשא לכהן:

כהן גדול אסור לישא אלמנה ובעולה.

שנאמר בכהן גדול "אלמנה וגרושה, וחללה זונה — את אלה לא יקח. כי אם בתולה מעמיו יקח אשה".

וכל הכהנים אסורים לישא גרושה [וכן חלוצה מדרבנן], ואשה זונה, או חללה.

שנאמר "אשה זונה וחללה לא יקחו [הכהנים]. ואשה גרושה מאישה לא יקחו".

הזונה האמורה בתורה, היא כל אשה שנבעלה לאדם שהיא אסורה להבעל לו.

[ולדעת רש"י, הכי קיימא לן. ונחלקו תנאים בדבר לעיל דף סא].

החללה האמורה בתורה, היא זו שנבעלה למי שהוא אסור בה משום כהונתו [פסולי כהונה], או מי שנוולד מביאה זו.

החלל פוסל בביאתו את אשתו, ואת זרעו אחריו, שנעשים אף הם חללים.

ואלו הם האוכלים בתרומה, בנוסף לכהנים:

בתו של כהן אוכלת תרומה [ונקראת

בה שהפקירה עצמה לזנות מתוך שאינה ראויה לא לזה ולא לזה כופין את רבה לשחררה.